

Fides Ostiensis hiilinielunani

Aluksi varoitus: minulle sanottiin, että saan käyttää tässä puheessa ilmaisua ”silloin, kun minä olin nuori”. Aloitetaan siis sillä. Silloin, kun minä olin nuori, Anssi Voitilalla oli faniryhmä IRC-galleriassa. Silloin kun minä olin nuori, violettien haalarien lisäksi teologiien juhlassa näkyi sinisiä haalareita. Niiden haalareiden ainoa mainos oli selässä lukeva ”poliisi”. Silloin kun minä olin nuori, vappusima juotiin Kodin putkimies -pullosta.

Silloin kun minä olin nuori, kansankirkon rippeitä pidettiin koossa puhumalla juurista. Ihmisillä pitää olla tuntemus niistä juurista, joille suomalainen kulttuuri on rakentunut. Siksi vaikkapa eriytetty oman uskonnon opetus koettiin tärkeäksi uskontokasvatuksen perusteiden kurssilla: Tapio Puolimatkaa lukemalla opimme, että pitäähän nyt lapsen saada oppia omat yhtenäiskulttuurin juurensa. Vain siten voitiin kasvattaa siivet, sillä lapsihan kuulemma tarvitsee siivet ja juuret. Luterilaisen kirkon jumalanpalvelusuudistusta markkinoitiin syyslukukaudella 2006 mahdollisuudeksi ammentaa perinteestä, mutta uudella ja raikkaalla tavalla - saattoihan nyt seurakuntalainen toivottaa ovella tervetulleeksi ja vielä liittyä pyhään perinteeseen lausumalla lukukappaleen lopuksi ”Jumalalle kiitos.” Jumalanpalvelusten kävijämäärän odotettiin tietysti tästä kasvavan. Nyt tuota puhetta katsoo hiukan hymähdellen. Miksei teologiassa rohkeasti puhuttu siivistä? Miksi vain katsottiin taakse, ja koetettiin tekehengittää vanhaa? Missä olivat juurien tuotokset?

Tänään, Ilmastonmuutoksen yhteydessä puhutaan juurien sijaan hiilinielusta: se kertoo, paljonko metsää tarvitaan sitomaan hiilidioksidia. En tiedä, lasketaanko juuria tuohon tilavuuteen, mutta luulisin puiden maanpäällisen osion olevan oleellisempi osa kokonaissummaa. Hiilinielu ei vain kompensoi parhaimmillaan syntyvää hiilidioksidia. Hiilinielua tarvitaan jo aiemmin vapautuneen hiilidioksidin sitomiseen.

Fides Ostiensis on minulle kulttuuripääomallinen hiilinieluni. Fideksen synnyttämät verkostot antavat minulle yhä mahdollisuuden yhdessä tarkastella, miten inhimillinen toiminta on kehittynyt sellaiseen yhteistyön muotoon, jota kutsumme uskonnoksi. Epäystävänpäivänä syntyneissä ystävyssuhteissa pystyn pohtimaan siitä syntynyttä hyvää ja elämää ylläpitävää hiilinielujen juurakkoa. Samalla voin katsella toisten kanssa niitä iljettäviä rikkakasveja, joita hengelliseen perunapenkkiimme kasvaa yhä. Parhaimmillaan kohtaamiset antavat energiaa muutokseen. Kasvokkain tapahtuvat pienet kohtaamiset varustavat myös muuttuvan maailman suurten ongelmien kohtaamiseen. Sanomattakin on selvää, että monen opiskelukollegan oma vakaumus on muuttunut aika paljon siitä, kun olemme ensimmäistä kertaa törmänneet. Mutta senkin muutoksen seuraaminen on hieno osa tämän hiilinielun kasvun silmäilyä.

Nyt pyrin kasvattamaan hiilinielua alumnitoiminnan myötä. Toivon, että alumniyhdistys Idän Viisaat voi olla ylläpitämässä luentojen ulkopuolella tapahtuvaa reflektointia, parantamassa maailmaa Pikku Mikon tiskillä sekä vahvistamassa siipien ja juurien dialektiikkaa. Yhdistystoimintamme on alussa. Nyt siihen voit vaikuttaa juuri sinä - olitpa sitten opiskelija, alumni tai osaston henkilökuntaa. Sillä hiilinieluja voi syntyä vuorovaikutuksesta.